

Arrest

nr. 242 317 van 16 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GROUWELS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 20 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 april 2020 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 mei 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. PONSAERTS, die *loco* advocaat M. GROUWELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 februari 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type C met het oog op wettelijke samenwoning.

1.2. Op 2 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Commentaar: Overwegende dat op datum van 12.02.2020 een visumaanvraag kort verblijf met het oog op samenwoning ingediend werd op naam van A.A. (...), geboren op (...)1993, van Ghanese nationaliteit, met als referentiepersoon in België, L.V. (...), geboren op (...)1995, van Belgische nationaliteit.

Het doel van deze visumaanvraag, namelijk het verkrijgen van een verblijfstitel op basis van de gezinshereniging na het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning zal echter niet bereikt kunnen worden. De voorwaarden van de gezinshereniging zullen immers niet vervuld kunnen worden.

De artikels 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet bepalen namelijk dat betrokkenen, in het kader van een geregistreerd partnerschap, onder andere dienen aan te tonen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*

Ter staving van de relatie werden de volgende bewijsstukken voorgelegd:

- Een lijst van Whatsapp Voice en Video calls, vanaf oktober 2018;*
- Een kopie van het paspoort van L.V. (...) met verschillende in- en uitreisstempels in Ghana, samen met vliegtickets. Dit toont aan dat zij wel degelijk ter plaatse was, maar betekent niet noodzakelijk dat zij tijdens deze reizen de visumaanvrager fysiek ontmoet heeft.*

Op basis van de thans voorliggende stukken kan niet objectief vastgesteld worden dat betrokkenen elkaar reeds minstens twee jaar kennen. Betrokkenen tonen bijgevolg op onvoldoende wijze aan dat ze een oprechte, stabiele en duurzame relatie met elkaar onderhouden.

Art. 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt bovendien dat de Belg moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Het is bovendien de Belg zelf die moet aantonen over deze bestaansmiddelen te beschikken (Grondwettelijk Hof 149/2019).

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat L.V. (...) nog studeert en bijgevolg niet over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt;

Bijgevolg zal het doel van deze aanvraag, namelijk het verkrijgen van een verblijfstitel op basis van de gezinshereniging na het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning, niet bereikt kunnen worden.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.

Raadpleging Vision

Niet van toepassing

Motivatatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- *(2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 32 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste onderdeel van het eerste middel zet de verzoekende partij in haar synthesesemorie uiteen als volgt:

“Artikel 32, eerste lid, a), ii) van de Visumcode bepaalt het volgende:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 2, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond”

Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat:

“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

II.A.1 Eerste onderdeel:

Vooreerst valt op te merken dat verzoeker een aanvraag tot afgifte van een visum type C, namelijk kort verblijf, deed, niet tot afgifte van een visum type D, namelijk lang verblijf op grond van gezinshereniging. Dit wordt bevestigd op de website van verweerder (stuk 12):

"Een visum met het oog op huwelijk of wettelijke samenwoning betreft steeds een Schengenvisum (visum C). Bijgevolg is de gemeenschappelijke visumcode (verordening 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad) van toepassing."

Nochtans schrijft verweerder in de bestreden beslissing:

"De voorwaarden van de gezinshereniging zullen immers niet vervuld kunnen worden."

Deze motivering is manifest fout daar verzoeker geen aanvraag gezinshereniging heeft gedaan.

De wetgever voorziet in twee onderscheiden procedures, één tot kort verblijf en één tot lang verblijf. De tweede procedure tot lang verblijf kan slechts worden ingesteld wanneer verzoeker reeds een familielid van mevrouw V. (...) is, hetgeen hier nog niet het geval is.

Eerder oordeelde de Raad in een arrest van 19 juli 2013, nr. 106.945, dat het kennelijk onredelijk is waar verweerder bij het indienen van een aanvraag tot afgifte van een visum type C met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België vereist dat het bewijs wordt geleverd dat is voldaan aan de voorwaarden voor een gezinshereniging op het Belgisch grondgebied.

Zoals in bovenstaand arrest, heeft verzoeker in casu enkel verzocht tot afgifte van een visum type C met het oog op wettelijke samenwoning in België. Deze procedure en de procedure gezinshereniging zijn twee aparte procedures en dienen duidelijk onderscheiden te worden, daar ze ook een andere juridische grondslag hebben. Op dit moment is verzoeker immers nog geen familielid van een Belg, overeenkomstig artikel 40bis en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De Raad gaat verder als volgt :

"Het voldoen aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie is verder ook geen criterium dat als dusdanig is voorzien in artikel 32 van de Visumcode en op grond waarvan een visum type C, kort verblijf kan worden geweigerd."

Ook de Omzendbrief van 28 augustus 1997 betreffende de procedure van de huwelijksafkondiging en de documenten die dienen overgelegd te worden ten einde een visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk in het Rijk te bekomen en ten einde een visum gezinshereniging op basis van een huwelijk afgesloten in het buitenland te bekomen (hierna: Omzendbrief van 28 augustus 1997) onderscheidt duidelijk twee aparte procedures. Terwijl in punt 6 de documenten die vereist zijn voor een visum gezinshereniging worden opgesomd, worden in punt 5 de documenten vereist voor een visumaanvraag met het oog op het voltrekken van een huwelijk in het Rijk te bekomen, vermeld:

"5. Documenten die dienen overgelegd te worden ten einde een visum met het oog op het voltrekken van een huwelijk in het Rijk te bekomen.

A. Vreemdelingen die in België wensen in het huwelijk te treden moeten in ieder geval de volgende documenten overmaken aan de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland :

- een geldig nationaal paspoort;*
- een medisch getuigschrift (niet ouder dan zes maanden);*
- een uittreksel uit het strafregister (niet ouder dan zes maanden);*
- een bewijs van voldoende middelen van bestaan voor het verblijf in België of een verbintenis tot tenlasteneming uitgaande van een persoon die voldoet aan de voorwaarden neergelegd in artikel 3bis van de wet van 15 december 1980;*
- een bewijs van de huwelijksafkondiging (niet ouder dan zes maanden).*

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat de huwelijksafkondiging niet geweigerd mag worden door de ambtenaar van de burgerlijke stand op grond van het loutere feit dat één van de huwelijkspartners niet fysisch aanwezig is.

De ambtenaar van de burgerlijke stand dient wel na te gaan of de fysisch niet-aanwezige partij zijn instemming betuigt met de huwelijksafkondiging.

In dit kader kan een gelegaliseerd schriftelijk bewijs gevraagd worden uitgaande van de afwezige huwelijkspartner waarin deze zijn instemming betuigt met de huwelijksafkondiging. Zonodig kan een vertaling van dit document gevraagd worden.

B. Daarnaast dienen de volgende drie documenten overgemaakt te worden aan de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland :

- een geboorteakte;*
- een bewijs van de ongehuwde staat (niet ouder dan drie maanden);*
- een bewijs dat men voldoet aan de door de nationale zoet gestelde voorwaarden om een huwelijk aan te gaan, zoals bijv. een zoetscertificaat (niet ouder dan zes maanden).*

De bovenvermelde drie documenten kunnen vervangen worden door een attest uitgaande van de ambtenaar van de burgerlijke stand waarin hij verklaart dat het (de) betrokken document(en), met de bovenvermelde geldigheidsduur, overgemaakt werd(en) met het oog op het afsluiten van een huwelijk.

De vreemdelingen die de vereiste documenten overmaken ontvangen een visum, type C. Dit is een visum kort verblijf dat de houder ervan toelaat om gedurende een periode van maximum drie maanden te verblijven op het grondgebied van de Lidstaten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990.

Op de visumsticker in kwestie wordt vermeld dat de huwelijksvoltrekking in België dient plaats te grijpen binnen een periode van drie maanden vanaf het betreden van het grondgebied van de Lidstaten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen."

Hoewel verzoeker in casu een visumaanvraag heeft gedaan met het oog op wettelijke samenwoning met een Belg in het Rijk, en niet met het oog om een huwelijk af te sluiten, kan de Omzendbrief van 28 augustus 1997 analoog worden toegepast op verzoeker. Bij zijn visumaanvraag met het oog op wettelijke samenwoning, heeft verzoeker al de documenten vermeld in de Omzendbrief van 28 augustus 1997 voorgelegd (zie begeleidende brief, stuk 10). Ook de Raad oordeelde in een arrest van 27 september 2012, nr. 88.459, dat de twee procedures, enerzijds een visumaanvraag met het oog om wettelijk te komen samenwonen en anderzijds een visumaanvraag gezinshereniging onderscheiden moeten worden.

Niettegenstaande verweerder weet dat er twee verschillende procedures dienen te worden toegepast, daar de Raad dit reeds meerdere malen heeft geoordeeld in geschillen waarin verweerder betrokken was (RvV 19 juli 2013, nr. 106.945; RvV 27 september 2012, nr. 88.459), gaat verweerder zonder meer over tot een herkwalificatie van de visumaanvraag zonder verzoeker hierover in te lichten. Verzoeker heeft zelfs niet de opportuniteit gekregen zijn geherkwalificeerde visumaanvraag, voor zover hij hiermee zou instemmen, te onderbouwen door extra informatie of nieuwe documenten bij te brengen.

Daar verweerder de huidige visumaanvraag behandeld heeft als een aanvraag visum type D in plaats van visum type C en verweerder vervolgens de aanvraag geweigerd heeft omdat de voorwaarden voor gezinshereniging niet voldaan zouden zijn, heeft verweerder de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Antwoord op de nota met opmerkingen

Doordat verweerder niet antwoordt op het eerste onderdeel van het eerste middel, kan afgeleid worden dat verweerder bovenstaande argumentatie niet kan weerleggen. In tegendeel, ze vermeldt opnieuw dat het doel van de visumaanvraag niet bereikt zal kunnen worden omdat de voorwaarden van de gezinshereniging niet vervuld zijn. Zoals hierboven omstandig uiteengezet, is het niet nodig dat de voorwaarden van de gezinshereniging op het moment van de visumaanvraag met het oog op een wettelijke samenwoning vervuld zijn.

In een recent arrest van de Raad van 4 februari 2020, nr. 232.233, wordt de weigeringsbeslissing van verweerder vernietigd op dezelfde grond:

"Verzoeker heeft een punt dat de procedure met het oog op een kort verblijf, waardoor de voorwaarden zijn neergelegd in de Visumcode, teneinde een wettelijke samenwoning af te sluiten duidelijk dient te worden onderscheiden van de procedure gezinshereniging nu hiervoor andere criteria gelden. "

Ook in de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de vereisten van artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, bevestigd in de nota met opmerkingen "geheel terecht is nagegaan of eveneens aan de wettelijke vereisten inzake gezinshereniging voldaan was."

De Raad gaat verder als volgt (RvV van 4 februari 2020, nr. 232.233):

"Verweerder gaat evenwel niet in op het kernbetoog van verzoeker dat het aanvragen van visum type C; met het oog op een kort verblijf op grond van de Visumcode en het aanvragen van gezinshereniging dat betrekking heeft op langdurig verblijf en vestiging, twee afzonderlijke procedures betreffen.

Gelet op bovenstaande uiteenzetting toont verzoeker aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld door de aanvraag tot afgifte van een visum type C te weigeren omdat niet is voldaan aan een van de voorwaarden voor gezinshereniging, gestoeld op de nationale regelgeving in het kader van lang verblijf.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond...

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt eveneens aangetoond."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden weigeringsbeslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* dus bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel

geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 32 van de Visumcode, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 32, punt 1, a) ii van de Visumcode. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager: (...) ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond; (...).”

3.5. De verzoekende partij voert in een eerste onderdeel vooreerst aan dat valt op te merken dat zij een aanvraag tot afgifte van een visum type C, namelijk kort verblijf deed, niet tot afgifte van een visum type D, namelijk lang verblijf op grond van gezinshereniging, dat de verwerende partij nochtans in de bestreden beslissing schrijft dat de voorwaarden van gezinshereniging immers niet vervuld zullen kunnen worden, dat deze motivering manifest fout is daar zij geen aanvraag gezinshereniging heeft gedaan, dat de wetgever in twee onderscheiden procedures voorziet, één tot kort verblijf en één tot lang verblijf, dat de tweede procedure tot lang verblijf slechts kan worden ingesteld wanneer zij reeds een familielid van mevrouw V. is, hetgeen hier nog niet het geval is, dat de Raad eerder in een arrest van 19 juli 2013, nr. 106.945 oordeelde dat het kennelijk onredelijk is waar de verwerende partij bij het indienen van een aanvraag tot afgifte van een visum type C met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België vereist dat het bewijs wordt geleverd dat is voldaan aan de voorwaarden voor een gezinshereniging op het Belgisch grondgebied, dat zoals in bovenstaand arrest, de verzoekende partij *in casu* enkel heeft verzocht tot afgifte van een visum type C met het oog op een wettelijke samenwoning in België, dat deze procedure en de procedure gezinshereniging twee aparte procedures zijn en duidelijk dienen te worden onderscheiden, daar ze ook een andere juridische grondslag hebben, dat de verzoekende partij op dit moment immers nog geen familielid van een Belg is, overeenkomstig artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, dat ook de Raad oordeelde in een arrest van 27 september 2012, nr. 88.459 dat de twee procedures, enerzijds een visumaanvraag met het oog om wettelijk te komen samenwonen en anderzijds een visumaanvraag gezinshereniging, onderscheiden moeten worden, dat niettegenstaande de verwerende partij weet dat er twee verschillende procedures dienen te worden toegepast, zij zonder meer over gaat tot de herkwalificatie van de visumaanvraag zonder haar hierover in te lichten, dat zij zelfs niet de opportuniteit heeft gekregen de geherkwalificeerde visumaanvraag, voor zover zij hiermee zou instemmen, te onderbouwen door extra informatie of nieuwe documenten bij te brengen, dat daar de verwerende partij de huidige visumaanvraag behandeld heeft als een aanvraag visum type D in plaats van visum type C en de aanvraag vervolgens geweigerd heeft omdat de voorwaarden voor gezinshereniging niet voldaan zouden zijn, de verwerende partij de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

3.6. In haar nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat de verzoekende partij bij de Belgische ambassade te Islamabad een aanvraag indiende voor het verkrijgen van een visum kort verblijf (type C) met het oog op het afsluiten van een wettelijke samenwoning, dat de gemachtigde van de minister terecht vaststelt dat het om een visumaanvraag kort verblijf gaat, zodat de gemeenschappelijke Visumcode *in casu* van toepassing is, dat artikel 32 van de Gemeenschappelijke Visumcode stipuleert dat, onverminderd artikel 25, lid 1 een visum wordt geweigerd indien de aanvrager het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond, dat de gemachtigde van de minister geheel terecht vaststelde dat *in casu* het doel van de aanvraag, namelijk het verkrijgen van een verblijfstitel op basis van de gezinshereniging na het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning, niet bereikt kan worden, dat gezien de verzoekende partij aldus het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond, de gemachtigde van de minister terecht de afgifte van een visum kort verblijf weigert en dit conform artikel 32, eerste lid, a), ii van de Visumcode, dat in weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht voor te houden, er aldus wel degelijk een wettelijke bepaling is die de weigering van de afgifte van een visum kort verblijf om de *supra* aangehaalde redenen mogelijk maakt, dat de kritiek van de verzoekende partij, als zou de

motivering van de bestreden beslissing niet juist zijn nu zij geen aanvraag gezinshereniging zou hebben ingediend, dan ook op niets slaat.

3.7. De verzoekende partij repliceert in haar synthesesmemorie dat de verwerende partij opnieuw vermeldt dat het doel van de visumaanvraag niet bereikt zal kunnen worden omdat de voorwaarden van de gezinshereniging niet vervuld zijn. Zij herhaalt dat het niet nodig is dat de voorwaarden van de gezinshereniging op het moment van de visumaanvraag met het oog op een wettelijke samenwoning vervuld zijn. Zij wijst op het arrest nr. 232 233 van 4 februari 2020 van de Raad en stelt dat ook in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de vereisten van artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, wat bevestigd wordt in de nota waar wordt gesteld dat geheel terecht is nagegaan of eveneens aan de wettelijke vereisten inzake gezinshereniging was voldaan.

3.8. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar artikel 32 van de Visumcode en naar de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het doel van deze visumaanvraag, namelijk het verkrijgen van een verblijfstitel op basis van de gezinshereniging na het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning, niet bereikt zal kunnen worden, dat de voorwaarden van de gezinshereniging immers niet vervuld zullen kunnen worden. Vervolgens motiveert de verwerende partij over de voorwaarden van gezinshereniging, zoals die worden bepaald in de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, met name als volgt:

“De artikels 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet bepalen namelijk dat betrokkenen, in het kader van een geregistreerd partnerschap, onder andere dienen aan te tonen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

Ter staving van de relatie werden de volgende bewijsstukken voorgelegd:

- Een lijst van Whatsapp Voice en Video calls, vanaf oktober 2018;
- Een kopie van het paspoort van L.V. (...) met verschillende in- en uitreisstempels in Ghana, samen met vliegtickets. Dit toont aan dat zij wel degelijk ter plaatse was, maar betekent niet noodzakelijk dat zij tijdens deze reizen de visumaanvrager fysiek ontmoet heeft.

Op basis van de thans voorliggende stukken kan niet objectief vastgesteld worden dat betrokkenen elkaar reeds minstens twee jaar kennen. Betrokkenen tonen bijgevolg op onvoldoende wijze aan dat ze een oprechte, stabiele en duurzame relatie met elkaar onderhouden.

Art. 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt bovendien dat de Belg moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Het is bovendien de Belg zelf die moet aantonen over deze bestaansmiddelen te beschikken (Grondwettelijk Hof 149/2019).

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat L.V. (...) nog studeert en bijgevolg niet over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt;

Bijgevolg zal het doel van deze aanvraag, namelijk het verkrijgen van een verblijfstitel op basis van de gezinshereniging na het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning, niet bereikt kunnen worden.”

De verwerende partij concludeert in de bestreden beslissing dat het visum bijgevolg geweigerd moet worden en motiveert dit door te stellen dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

3.9. De partijen betwisten niet dat het *in casu* gaat om een weigering van een visum kort verblijf (type C) met het oog op het afsluiten van een wettelijke samenwoning. Dit blijkt eveneens uit het opschrift op de bestreden beslissing ("*visum beslissingsformulier kort verblijf*") en uit de visumaanvraag die zich in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat het verblijfsmotief "*samenwoning*" is en het gevraagd visumtype "*Visa Kort Verblijf (type C)*". Uit de bestreden beslissing blijkt dat de visumaanvraag werd geweigerd omdat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

3.10. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing bepaalt dat het doel van de visumaanvraag het verkrijgen van een verblijfstitel is op basis van de gezinshereniging na het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning en dat dit doel niet bereikt zal kunnen worden, dat de voorwaarden van de gezinshereniging immers niet vervuld kunnen worden. Ook al vermeldt de gemachtigde wel dat het doel van de aanvraag niet zal kunnen bereikt worden, steunt hij hiervoor op doorslaggevende wijze op het bepaalde in de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet en besluit hij na een toetsing van twee van de voorwaarden bepaald in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet dat op basis van de thans voorliggende stukken niet objectief kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij en diens partner elkaar reeds minstens twee jaar kennen, dat de verzoekende partij en diens partner bijgevolg op onvoldoende wijze aantonen dat ze een oprechte, stabiele en duurzame relatie met elkaar onderhouden en dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de partner van de verzoekende partij nog studeert en bijgevolg niet over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De gemachtigde concludeert vervolgens in de bestreden beslissing dat bijgevolg het doel van de aanvraag, namelijk het verkrijgen van een verblijfstitel op basis van de gezinshereniging na het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning niet bereikt zal kunnen worden en dat het visum bijgevolg wordt geweigerd. Er blijkt dus duidelijk dat de gemachtigde de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet heeft gehanteerd als rechtsgrond om een visum kort verblijf te weigeren. Ondergeschikt blijkt nergens dat de verzoekende partij werd aangespoord een visum type D aan te vragen. Dit lijkt de Raad ook logisch aangezien de aanverwantschap, zijnde de wettelijke samenwoning, nog geen feit is en dus geen procedure met het oog op een visum type D kan ingesteld worden, zoals de verzoekende partij ook aanvoert.

3.11. De verzoekende partij maakt aannemelijk dat de procedure met het oog op een kort verblijf, waarvoor de voorwaarden zijn neergelegd in de Visumcode, teneinde een wettelijke samenwoning af te sluiten duidelijk dient te worden onderscheiden van de procedure gezinshereniging nu hiervoor andere criteria gelden. Een beoordeling of is voldaan aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belg is immers voorbarig en kan de weigering van afgifte van een visum kort verblijf dan ook niet schragen, te meer daar sowieso niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 40*bis juncto* artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet nu het lang verblijf als partner van een Belg enkel aan de orde is indien de betrokkenen reeds een geregistreerd partnerschap hebben afgesloten. De verzoekende partij is aldus (nog) geen familielid van een Belg in de zin van artikel 40*bis juncto* artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet.

Het voldoen aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie is als dusdanig verder ook geen criterium dat is voorzien in artikel 32 van de Visumcode en op grond waarvan een visum type C, kort verblijf kan worden geweigerd. Het komt de gemachtigde niet toe eenzijdig voorwaarden aan de Visumcode toe te voegen, die niet blijken uit de Visumcode zelf maar neergelegd zijn in de nationale Vreemdelingenwet. Het is passend te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft uitgelegd in de zaak Koushaki tegen Duitsland, arrest van 19 december 2013, nr. C-84/12 aangaande onder meer het artikel 32 van de Visumcode. Het Hof stelde in punt 45 dat het "*systeem [een harmonisatie] veronderstelt [...] van de voorwaarden voor afgifte van eenvormige visa, die uitsluit dat er tussen de lidstaten verschillen bestaan met betrekking tot de vaststelling van de gronden voor weigering van dergelijke visa.*" Het Hof verklaarde voor recht dat de artikelen 23, lid 4, 32, lid 1, en 35, lid 6 van de Visumcode in die zin moeten worden uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten van een lidstaat, na een onderzoek van een aanvraag voor een eenvormig visum, de afgifte van een dergelijk visum aan een aanvrager alleen kunnen weigeren in de gevallen waarin aan die aanvrager een van de in die bepalingen genoemde gronden voor weigering van een visum kan worden tegengeworpen. Het Hof stelt in punt 47 dat het onderzoek van de context waarin artikel 32, lid 1 van de Visumcode past, er dus op wijst dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaten niet op grond van

een andere reden dan die welke in die code zijn voorzien kunnen weigeren een eenvormig visum af te geven.

Er kan *in casu*, gezien de uitdrukkelijke motieven van de beslissing, met name de uitdrukkelijke verwijzing naar de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet en de vaststellingen dat voormelde artikelen bepalen dat de betrokkenen, in het kader van een geregistreerd partnerschap, onder andere dienen aan te tonen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden, dat er *“niet objectief [kan] vastgesteld worden dat betrokkenen elkaar reeds minstens twee jaar kennen. Betrokkenen tonen bijgevolg op onvoldoende wijze aan dat ze een oprechte stabiele en duurzame relatie met elkaar onderhouden”* en de vaststelling dat *“Art. 40ter van de vreemdelingenwet(...) bovendien (bepaalt) (dat de Belg moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. (...)) dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat L.V. (...) nog studeert en bijgevolg niet over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”* niet redelijkerwijs worden ontkend dat de gemachtigde thans op grond van het niet voldoen aan een bepaling van de Belgische Vreemdelingenwet, die bovendien niet het kort verblijf maar wel het lang verblijf als familielid van een Belg regelt, een visum kort verblijf heeft geweigerd. Dit kan volgens het arrest Koushkaki niet nu dit zou toelaten dat, als gevolg van nationale wetgeving, er tussen de lidstaten verschillen bestaan met betrekking tot de vaststelling van de gronden voor weigering van dergelijke visa.

3.12. In de nota met opmerkingen bevestigt de verwerende partij dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat op basis van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken niet objectief kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij en haar partner elkaar reeds minstens twee jaar kennen, dat bovendien uit de voorgelegde documenten blijkt dat de partner van de verzoekende partij nog studeert en bijgevolg niet over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, dat de gemachtigde zodoende terecht heeft vastgesteld dat het doel van de aanvraag, namelijk het verkrijgen van een verblijfstitel op basis van gezinshereniging, niet kan worden bereikt en dat hij geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid oordeelde dat de afgifte van een visum kort verblijf diende te worden geweigerd. De verwerende partij stelt aldus ook dat de gemachtigde ingaat op de concrete voorwaarden over het duurzaam en stabiel partnerschap en de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij betoogt dat terecht werd vastgesteld dat het gaat om een visum kort verblijf, dat artikel 32 van de Visumcode werd toegepast, dat de gemachtigde terecht vaststelde dat *in casu* het doel van de aanvraag, namelijk het verkrijgen van een verblijfstitel op basis van de gezinshereniging na het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning, niet bereikt kan worden, dat gezien de verzoekende partij aldus het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond, de gemachtigde van de minister terecht de afgifte van een visum kort verblijf weigert en dit conform artikel 32, eerste lid, a), ii van de Visumcode, dat in weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht voor te houden, er aldus wel degelijk een wettelijke bepaling is die de weigering van de afgifte van een visum kort verblijf om de *supra* aangehaalde redenen mogelijk maakt, dat de kritiek van de verzoekende partij, als zou de motivering van de bestreden beslissing niet juist zijn nu zij geen aanvraag gezinshereniging zou hebben ingediend, dan ook op niets slaat.

De Raad erkent dat de bestreden beslissing onder meer gegrond is op artikel 32 van de Visumcode die de weigering van de afgifte van een visum kort verblijf mogelijk maakt maar herhaalt dat ook al vermeldt de gemachtigde wel dat het doel van de aanvraag niet zal kunnen bereikt worden, hij hiervoor op doorslaggevende wijze steunt op het bepaalde in de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet en hij na een toetsing van twee van de voorwaarden bepaald in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet besluit dat op basis van de thans voorliggende stukken niet objectief kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij en diens partner elkaar reeds minstens twee jaar kennen, dat de verzoekende partij en diens partner bijgevolg op onvoldoende wijze aantonen dat ze een oprechte, stabiele en duurzame relatie met elkaar onderhouden en dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de partner van de verzoekende partij nog studeert en bijgevolg niet over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De gemachtigde concludeert vervolgens in de bestreden beslissing dat bijgevolg het doel van de aanvraag, namelijk het verkrijgen van een verblijfstitel op basis van de gezinshereniging na het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning niet bereikt zal kunnen worden en dat het visum bijgevolg wordt geweigerd. Er blijkt dus duidelijk dat de gemachtigde de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet heeft gehanteerd als rechtsgrond om een visum kort verblijf te weigeren.

3.13. Gelet op bovenstaande uiteenzetting toont de verzoekende partij aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld door de aanvraag tot afgifte van een visum type C te weigeren omdat niet is voldaan aan een van de voorwaarden voor gezinshereniging, gestoeld op nationale regelgeving in het kader van lang verblijf.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

3.14. Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de nog niet-onderzochte onderdelen van het eerste middel dringt zich niet langer op, nu deze niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden. Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er evenmin een noodzaak tot onderzoek van het tweede en derde middel (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 april 2020 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER